

וספר דגל וספרי הכהן הגדול^י, כולם צריכים לך לחיות נפשך ממש, וספר אור המאיר, כאמת הוא בעצמו שבחו מי ימלל, עצמו נוראותיו וקדושתו וחסידותו, מימיו לא שימש בידיו וברגליו אלא ביחודים קדושים, והיה מלא אור ושמחה, לשמח אלקים ואנשים ביחודים הקדושים, ורבינו הקדוש מוהר"ר דוב בער עם כל החברייא סמכו, אבל ספרו כתב איזה שוחט, ואי אפשר שדברים היוצאים מלב איש פשוט, שיהיו על תכלית הטוב, ולכן מורי דודי הזהיר שלא יעיינו בו הרבה אלא מעט, ומורי חמי הצדיק המפורסם מוהר"ר אברהם מרדכי מפניטשוב, היה כמה פעמים אצלו, והיה תלמידו, ואמר שהיה אצלו בעת שהשוחט הביא ספרו לפניו, והשיב שלא כיון יפה, אפילו לדבר אחד. וכל זה אי אפשר לכאר בכתב, ומעצמך תבין היטב, איזה ספר הוא סם חיים, ואתם אחי תדעו, שאפילו אדם הצדיק שזיכך עצמו כמשה רבינו וכרבי שמעון בן יוחאי, לא יכול להיות יום אחד בלא תורה, אף שזיכך עצמו ומחשבתו לדביקות, ואור אלהי שופע עליו בכל עת, ומייחד יחודים בכל רגע, אעפ"כ אי אפשר לחיות בזה בתמידות, ולא יכול לבוא לזה המדריגה בתכלית, אלא על ידי התורה, ודביקות באור אין סוף שבתוך האותיות, כי עיקר ושורש הוא התורה לשמה, ולזה אמר החסיד השלם, הצדיק המפורסם מוהר"ר שמעון מעירוסלב "כי הגדלת על כל שמך אמרתך"^י, כי מה שאתה מתגדל ומתייחד על כל שמך, שמות הקדושים ויחודים, הוא "אמרתך", דבורי התורה, שע"י התורה יכול להגדיל השם יתברך, ביחודי שמות הקדושים "אמרתך" הוא האור והחיות שבתוך האותיות, ודפח"ח.

ודע אחי שספר הזוהר חברו רשב"י, ור' אבא היה כותב כל מה ששמע, הן ממנו, הן מן החברים, ורבי אבא הוא רב בעצמו, שחיה שלש מאות שנים, אח"כ גלה רב לבבל, ולקח עמו כל הכתבים, ומסר אותם לראשי ישיבות, ולא ניתן להעתיקו, כי היו מצניעים אותו, ולא ניתן לו רשות לגלות, והיה מצוי בבבל ביד ראשי ישיבות רבנן סבוראי והגאונים, ובסוף ימי רבנן סבוראי תחלת הגאונים, היה איש קדוש אחד, שהיה בו נשמת משה רבנו, שהרי משה מגולגל בכל דור ודור, והוא עסק בספר הזוהר בקדושה וטהרה, וסידר אותו סדר נאה על הפרשיות של תורה, ומרוב קדושתו זכה שנתגלה אליו כל החברייא: רשב"י עם חבריו, וכל הנשמות ממתיבתא דרקיעא, ואליהו זצ"ל היה מצוי אצלו בכל שעה, והוא חיבר ספר רעיא מהימנא, וקורא לזוהר "חבורא קדמאה", וגם סידר ספר התקונים, שנתחבר במערה עם ר"א בנו, והוסיף בו כמה דברים מן הזוהר, וגם דבריו וחדושו, ואל תתמה על זה, שהרי מרן האר"י החי, היו לו כל אלו המדריגות, ויותר הרבה מזה, ומה תתמה אם היה כמותו בין הגאונים. וספר רעיא מהימנא ותקונים, עמוק עמוק אין מי ששיגנו אלא לאיש אשר רוח אלהים בו, כמו למרן האר"י, בכל אות ממש, יש בו רזין סתימין, ורזין פליאין עד אין לשער ולהעריך, ולא נמצא עמקות כמותו בכל ספר הזוהר, וכל ספר הזוהר היה מצוי

רכה דגל מחנה אפרים, תולדות יעקב יוסף, פורת יוסף, כתונת פסים. רכה תהלים קלח ב.

נתיב התורה שביל א

קלו

בישיבת הגאונים עד רב האי כמבואר ברמב"ן, והרמב"ן לא זכה לראותו, כמו שכתב הוא בעצמו, ולכן בכמה מקומות כתב היפך דברי הוזהר, והרמב"ם נראה מדבריו בכמה הלכות וענינים שראה אותו בודאי, וכשהישיבות כבכל נתדלדלו הרבה נתגלה ספר הקדוש הזה לכל העולם ברשות קבה"ו, ויש על זה הרבה ראיות מתוך לשון רעיא מהימנא, שהוא היה איש צדיק בזה העולם, ורשב"י בא אליו מלמעלה, (א) פ' משפטים: "פתח רעיא מהימנא, דמאן דאיהו מעלמא דאתי חי אתקרי", עד שמסיים "דאתון בההוא עלמא, דלית לכון קליפין, אית לכון רשו לאסתכלא בבני עלמא, ובני עלמא לית להון רשו לאסתכלא בכון", וכמו שכתבתי כך נמצא הגירסא בכל הספרים הקדמונים, אלא שהמדפיסים דלא ידעו מה שכתבנו קלקלו הנוסחא וערכו שני הנוסחאות. אבל מוכרח מזה, שרשב"י היה בעולם עליון, דהם רואין את הכל, ובני עלמא טח עיניהם מראות נשמות, ועוד דמסיים "ובגין דא עלייכו אתמר, דאתון חיים, ועלמא דלכון עולם החיים, אבל עלמא שפלא דא, עולם המתים", וגם כזה קילקלו המדפיסים החדשים, אבל בכל ספרי ראשונים נמצא כמו שכתבנו, ואח"כ הנוסחא כמו שהוא בדפוס סלאוויטא הישן, והחדשים קלקלו מאוד בהרבה מקומות, ונענשו אף שהם צדיקים ושלא בכוונה עשו זאת, וכך היא הגירסא אמיתית, כמו שהוא בדפוס הישן של סלאוויטא: "אמר רבי שמעון רעיא מהימנא, עם כל דא דאנת לא אסתכלא בבני עלמא דאתי ולא במלאכיא, כ"ש בקב"ה ושכינתא, אבל בעין השכל דלכך את חזי כולא בבני עלמא דאתי ובמלאכין: ובקב"ה, ושכינתא דמסחרין לך", וכל זה הוא בהכרח נאמר לאיש צדיק, שהוא בעולם הזה ולא לנשמה, ובפרט לנשמת משה רבינו עד דמסיים: "ורעיא מהימנא מאן דכולי האי בלביה, יתיר חזי מן נביא, כל שכן מחשבתא דילך, דלית לה סוף, ובה תסתכל בההוא דלית ביה סוף, מה דלא הוה לך רשו בקדמיתא לאסתכלא בעיינין, דכתיב וראית את אחורי"י, והענין, דחכם וצדיק מסתכל בעולם הזה בעיני השכל והשגה, יותר ממה שהיה רשות לאסתכלא בעיינין לנביא, ואחר כן אמר "אינון טפשי דלבא, אינון מתין וסומין באינון קליפין, אבל לגבך לאו אינון חשיבין כלום, ולא מפסיקין בינך ובין קב"ה ושכינתא, דכל בני עלמא דאתי ומלאכין דהכא ייעולי לגבך, באינון חלונין דעיינין ואודנין ונוקבין דחוטמא ופומא", והן הן הדברים יגידו, כי לצדיק העומד בעולם הזה, וזיכך גופו עד שחזור למדריגת נשמה, ולא למשה רבינו העומד תחת כסא הכבוד להעלותו במעלה, שהוא אינו כטפשי עלמא ועוד יהיה מי שיהיה, העומד בצרור החיים, אין שם קליפה חלילה וחלילה, (ב) עיין לק"ת (פ' ואתחנן) "רב לך"י, בכל דור יצטרך לרב, שילמדך, שיבא אליהו וילמדנו, וכבר יש לך רב, ומנו יהושע, ומתחלה הוא אלם, ואח"כ יעלה אליהו בפיו, שיהיו נובעין דברי תורה מקרבו, ואח"כ ידבר עמו בגלוי, וזהו "נאלמתי החשתי מטוב", ו"אין טוב אלא תורה"י, "וכאבי נעכר"י, הם היסורין והבזיונות שיסבול שמה שמה.

רמב"ם קט"ו ב. רמב"ם שם קי"ז רעיא. רמב"ם שמות לג כג. רמב"ם דברים ג כו. רמב"ם ברכות ה א. רמב"ם תהלים לט ג.